

# TÌNH ĐẦU

## Quan Dương



Nhà chị Túc cách nhà tôi một hàng rào tre . Sát bờ tre sau vườn là một giếng nước xây bằng gạch có nền xi măng . Cạnh giếng nước có trồng một cây ổi sẻ cao vừa tầm tôi leo lên nghịch phá hằng ngày . Chị Túc thường chui rào qua giếng để gánh nước về nấu ăn và tắm giặt. Năm đó chị Túc 17 tuổi còn tôi 13 . Mười ba tuổi tôi chỉ học đến lớp năm trường làng, còn chị Túc thì không được đi học . Theo lời ngoại tôi kể thì chuyện chị Túc không được đi đến trường bởi vì đầu óc của chị không được bình thường giống người khác . Lúc năm tuổi chị Túc bị một cơn sốt ác tính, nằm liệt giường cả tháng tưởng không qua khỏi . Sau cơn bệnh đó chị trở nên một người ngớ ngẩn . Chú Tư ba chị buồn lắm nhưng không nói ra . Thím Tư mất sớm, tất cả tình thương chú đều dành cho đứa con bạc phước . Chú để chị Túc muốn làm gì đó thì làm không cấm cản. Chị Túc có một may mắn là cơn bệnh ngặt nghèo không làm méo mó dị dạng con người của chị như đã từng gây cho biết bao người khác khi vướng vào .

Cơ thể chị Túc vẫn phát triển bình thường, càng lớn chị càng đẹp. Chị nghĩ gì nói gì vô tư đôi khi như một đứa trẻ . Một lần sau khi hai chị em đi xem phim Bích Câu Kỳ Ngộ về, chị Túc đâm ra mơ màng và lúc nào cũng nghĩ mình là tiên nữ . Cõi tạm này chỉ là nơi chị gửi nhờ cuộc sống phàm trần khi mắc đọa . Chị đã đẹp, từ lúc chị nghĩ mình là tiên chị càng đẹp hơn. Mắt chị trở nên mơ màng long lanh, tóc dài mượt , hai gò má ửng hồng hơn và có nhiều cử chỉ đáng điệu cũng rất dễ gây tò mò cho tôi hơn . Trong xóm chỉ có mình tôi tin chị Túc là tiên nữ , ngoài ra tất cả mọi người xem chị là con khùng hoặc con ngớ ngẩn . Với tôi thì chị Túc nhỏ nhẹ, dễ thương lại đẹp nhất xóm, sao có thể khùng được?

Một ngày chủ nhật, chị Túc rủ tôi đến tháp An Chánh . Tương truyền tháp được xây từ thời Chiêm thành. Sau khi vua Chiêm lấy được Huyền Trân công chúa vào năm 1306 đã cho dựng lên ngọn tháp này đánh dấu sự thành công về mặt ngoại giao, để rồi vào năm 1470 vua Trần kéo quân vào đánh chiếm để mở mang bờ cõi . Tháp có ba ngọn, những tầng gạch được xếp chồng từng lớp lên nhau. Ba ngọn tháp đứng

song song, ngọn giữa cao hơn hai ngọn tả hữu . Mỗi tháp có một cửa quay về hướng đông . Phần giữa tháp trở lên có những tảng đá xanh viền chung quanh đẹp như một huyền thoại . Chính vùng đất này là nơi phát tích bao đấng anh hùng của dân tộc : Nguyễn Huệ Quang Trung, Mai Xuân Thưởng, Trần Quang Diệu, Bùi Thị Xuân . Một thời oanh liệt xưa đã thành dĩ vãng để giờ này chỉ còn tôi đứng cùng chị Túc với khung cảnh chung quanh vắng ngắt, không khí âm u, như có những oan hồn của dân Chiêm Thành uất nghẹn còn lẫn khuất đâu đây . Bốn bề chung quanh là ruộng. Một con đường đất nhỏ là đường độc đạo lối vào tháp . Đứng trên gò cao nhìn xuống về phía xa xa có thể quan sát quốc lộ 19 dẫn đến huyện lỵ Bình Khê nằm uốn mình ôm dọc theo sông Côn . Tôi cũng có thể nhìn thấy bãi cát trắng ngần được đê dậu dàng bởi những hòn đá chông thẳng đứng lên nhau trông thật ngộ nghĩnh . Khuất bên trái là một rừng dừa bát ngát, những thân dừa cao vút lá ngọn rì rào hát cùng gió sông thổi lên . Một bức tranh tuyệt đẹp của hóa công . Chị Túc đưa cho tôi trái dừa đã chặt sẵn không biết chị lấy từ đâu, tự lúc nào . Chị nói "em uống đi". Hương vị ngọt ngào của nước dừa xiêm cứ ngấm đong mãi trong lòng. Bất giác tôi tự hỏi hương vị đó là hương vị của nước dừa , của cảnh vật thiên nhiên tuyệt mỹ hay là của chị Túc . Nhìn chị rạng rỡ cùng đất trời, tôi chợt lo sợ đến ngày chị hoá thành tiên bay lên trời bỏ một mình tôi ở lại .

Mùa hè chị Túc chèo ghe chở tôi đi bẻ mía trộm . Bãi mía nằm bên kia sông . Ngồi trong khoang chòng chành, tôi vụng về hết nghiêng bên trái rồi lại nghiêng bên phải . Ngồi trên ghe tôi cứ có cảm tưởng lúc nào cũng ở trong tư thế bị hất xuống sông trong khi tôi không biết bơi . Qua khúc queo , chị Túc nghiêng mình lấy đà, tôi hoảng vía bò lại phía chị . Ghe chao mạnh, nước tràn vào khoang. Ghe sắp chìm . Không ngờ đi ăn trộm mà cũng nguy hiểm hồi hộp như vậy, tôi la lên:

"Chị ơi, em không biết bơi"

"Chị biết, em đừng lo"

Nghe chị bảo biết bơi, bỗng dưng tôi mong cho ghe bị chìm để được chị cứu . Nghĩ đến cảnh được chị ôm vào lòng kéo vô bờ, tôi ước gì được chết đuối . Bèn ma mãnh tôi bò lại phía mũi ghe . Chị Túc vừa lấy đà nghiêng bên trái để chống cây sào chưa kịp rút lên khỏi mặt nước thì tôi lại lặn qua bên phải, hai tay quờ quạng, thế là chiếc ghe bị lật úp bất ngờ. Mặc dù là thủ phạm nhưng tôi vẫn không sao thoát khỏi hoảng hốt. Vừa chỉ vừa kịp la lên "chị ơi " là nước sông lờ lợ tràn vào cuống họng ừng ực. Chị Túc xốc tay vào nách tôi lôi dậy:

"Nước chỉ cạn đến ngực thôi mắc gì em uống dữ vậy"

Tôi thử đứng thẳng người quả nhiên nước chỉ đến ngực. Thấy tôi mắc cỡ , chị Túc không nói gì lẳng lẳng kéo chiếc ghe lên và dốc nước. Hai tay chị đu đưa nhịp nhàng theo mạn ghe làm nước bắn lên tung tóe , một hình ảnh đẹp vô cùng liêu trai . Hồn tôi bất chợt thần thờ

Hết hè lên lớp sáu tôi phải ra trường quận . Quận lỵ cách nhà 4 cây số phải qua một con sông . Sáng nào tôi cũng phải thức dậy trước năm giờ để chuẩn bị cơm nước mang theo trưa ở lại trường. Phương tiện di chuyển là chiếc xe đạp đòn giông duy nhất trong nhà. Hôm khai giảng chị Túc nhìn tôi mặc áo sơ mi trắng, quần dài xanh, tём thùng đàng hoàng, tóc tai thẳng mượt, buột miệng:

"Trông em bảnh trai ghê, lại cao gầy bằng chị rồi"

Năm đầu tiên của lớp sáu xa nhà tôi nhớ chị Túc . Chỉ mong cho mau nghe tiếng keng đê cắm đầu cắm cổ đạp xe về cho lạ. Trong lớp bạn học con gái cũng nhiều, nhưng thật kỳ tôi thấy mình không thể thân với ai. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh chị Túc lúi thúi một mình không ai thềm chơi với chị là lòng dạ tôi bồi hồi nôn nao . Tôi mò cô cả ba lần mẹ. Ngoại nuôi tôi từ lúc mới lọt lòng. Tôi thiếu tình mẫu tử, chị Túc cũng thế . Có lẽ vậy mà hai chị em tôi thân thiết với nhau . Còn chị Túc hầu như buổi chiều nào khi tôi vừa queo qua khỏi chợ Mỹ Yên là đã thấy thấp thoáng bóng dáng chị ngóng từ xa .

Lên trung học tôi cũng đã bắt đầu đổi khác, tôi đi đứng chững chạc, sự học đưa đến tầm hiểu biết của tôi đi xa hơn. Tôi có thể nhìn lên bầu trời biết được sau những đám mây kia là không gian trống trơn vô cùng bao la rộng lớn. Mọi sinh vật khả năng có thể có vẫn còn đang nằm trong sự tìm kiếm khai phá của loài người . Việc học đại khái dạy cho tôi như vậy, nhưng tôi vẫn tin cao hơn nữa, xa hơn nữa là thế giới tiên nữ . Ở đó có người ta đang chờ đón chị Túc trở về . Giữa năm học mấy đứa cùng lớp gán ghép cặp đôi từng cặp. Tôi mơ hồ hiểu rằng người ta sống ở đời rồi cuối cùng ai cũng phải lớn dần với thời gian và cạnh một người nam cần phải có một người nữ . Giữa hai người khác phái này sẽ tạo cho nhau một cảm giác lạ lùng huyền nhiệm khác . Cảm giác đó thế nào tôi rất mơ hồ chưa hiểu tới .

Một ngày nắng hạ cuối tuần chị Túc rủ tôi ra đám ruộng sau nhà cắt lúa . Mặc cái áo cũ rộng thùng thình, chị Túc giống như một hình nộm. Chị như nhỏ bé lại đang trốn núp trong chiếc áo cũ kia. Trông chị Túc luộm thuộm và vui mắt ấy thế mà chị lanh lẹn vô cùng. Tay trái chị nắm gọn gàng từng dé lúa, tay phải chị đưa nhẹ nhàng chiếc câu liềm, thao tác thật nhịp nhàng. Tôi lần quần cát bên cạnh chị . Dù cố gắng hết sức vẫn không cắt được bao nhiêu, lại mấy lần suýt đưa lưỡi liềm vào tay. Trong lúc mồ hôi tôi chảy ròng ròng thì chị Túc dường như thơ thới hơn. Dưới cái nắng hạ, những giọt mồ hôi đọng thành chuỗi trên trán chị, trên vành môi chị . Mùi mồ hôi con gái đánh động trong tôi cảm giác khó quên, nhất là người con gái đó là chị Túc . Mùi mồ hôi đọng hương trong tâm khảm chừng như thiên thu bất diệt. Cắt chưa xong đám ruộng trời đổ mưa . Mây giăng khắp cánh đồng một màu xám ngắt . Những đường sáng loằng ngoằng va chạm vào nhau trên không trung làm vỡ ra những tiếng sấm vang rền . Nghe trời như đang nghiêng rặng sấp sửa nổi cơn thịnh nộ giáng xuống trần gian một điều gì kinh hoàng . Mưa bỗng phủ trắng khắp cánh đồng . Tôi nép vào chị Túc, hai chị em chìm trong màn nước nặng trĩu. Không biết hơi ẩm của tôi chuyền qua chị, hay là hơi ẩm từ cơ thể chị chuyền qua tôi . Chỉ biết rằng chiều mưa quên lạnh và cứ cầu mong mưa kéo dài đừng bao giờ dứt . Nhưng rồi mưa cũng tạnh, tôi luyến tiếc rời chị, và thật lạ lùng chừng như tôi đọc được sự đờ đẫn rõ ràng trên khuôn mặt chị . Vậy mà chị Túc lại phá lên cười rũ rượi xem như chẳng có gì: "Thôi mình về đi em, trời mưa mau thôi"

Hai chị em đi ngược dòng nước lên ruộng. Bùn nhão nhẹt dưới chân . Tôi trượt té lên té xuống mấy lần và lần nào cũng được chị Túc dang tay ra đỡ . Mỗi lúc đó tôi lại được ngửi mùi của chị và ước ao giá như mà được chị ôm đầu vào lòng ngực xuân thì kia . Đêm hôm ấy tôi nằm mơ thấy mình đang đi lác lư trên chiếc câu khi, phía

dưới là một vực sâu hun hút . Bỗng tôi trượt chân, khi còn đang chơi với trong tư thế sắp sửa rơi thì một cánh sao từ đâu bay lại . Cánh sao càng đến gần càng lớn dần lên, tôi đưa tay bám vào và cánh sao hóa thành chị Túc . Tôi giật mình thức giấc . Đêm vẫn đang yên ả cùng đất trời . Tôi nhắm hai con mắt trở lại, cứ chập chờn, chập chờn cầu mong giấc mơ lại đến với mình để xem cánh sao trời kỳ diệu kia đưa tôi về đâu

Ba tháng hè cuối năm lớp 6 tôi được nghỉ hè. Chị Túc vẫn chưa về tiên giới như chị đã thề thì . Tôi cũng đã lớn thêm một tí xíu để mù mờ hiểu thêm rằng cõi tiên kia là không có thật. Tôi muốn đem những điều tôi thu nhập được từ học đường để giải thích một cách khoa học cho chị Túc hiểu . Nhưng thật tội nghiệp cho chị, đầu óc chị trong sáng như trẻ thơ, chị không chịu tin những gì tôi giải thích . Chị vẫn cho mình là tiên . Tôi không còn tin là trên trời có cõi tiên, nhưng tôi tin chị Túc là tiên mắc đọa . Tôi cứ lẩn quẩn trong ý nghĩ một cách mâu thuẫn về những điều này . Tôi đã lớn không thể chạy theo hỏi ngoại nữa, mà ngoại năm nay xem chừng đã già đi nhiều.

Những năm sau này chương trình học càng lên cao tôi càng bận rộn. Tôi ở hẳn ngoài quận, chỉ về thăm nhà để xin tiếp tế một tuần một lần chứ không còn sáng đi chiều về nữa. Tôi trở giò cao nhanh như thổi . Chị Túc bây giờ chỉ đứng đến vai tôi thôi, và tôi thường choàng tay ôm qua vai chị . Chị nhỏ nhắn nép gọn vào lòng làm cho tôi cảm thấy mình trở thành người lớn . Chị Túc rất thích được ngồi cùng tôi trước thềm nhà để nghe tôi kể chuyện cổ tích . Càng lớn tôi càng thấy chị Túc càng con nít . Chị không còn mơ thành tiên để về trời nữa mà chị lại mơ ước được có một con búp bê làm bầu bạn trong những ngày tôi bận học ở quận lỵ. Tôi cố gắng nhìn ăn quà rỗng rã cả tháng trời mới mua được cho chị một con búp bê bằng nhựa biết nhắm mắt mở mắt . Tôi biết chị Túc sẽ mừng run lên khi nhận được món quà bất ngờ này . Trưa thứ bảy như thường lệ sau khi vứt chiếc xe đạp vào góc hè, tôi vội vàng chui rào đem quà qua nhà chị Túc . Nhà trên không có ai, tôi gọi chị chẳng có tiếng trả lời . Bỗng tôi nghe như có tiếng nước xối phía sau chái . Tò mò vạch khế tấm liếp nhìn ra, tôi bỗng giật nảy người sững lại . Cổ họng đột nhiên như bị nuốt một vật gì thật cứng mắc nghẹn . Tôi trông thấy chị Túc đang tắm . Ngực tôi đánh thành thịch . Chị Túc mặc chiếc quần dài đen, chiếc áo soa bông mỏng bên trong không mặc đồ lót . Chị đưa từng gáo nước xối lên đầu, tiếng nước róc rách chảy len lõi trên từng vuông thân thể nghe như tiếng gào nhẹ của gió lướt qua màn cửa trong những buổi chớm thu về . Mặt tôi hừng hực và tôi nín hơi bất động trong một cảm xúc diệu kỳ cao độ. Hai vú chị Túc căng tròn lồ lộ qua làn vải ướt, tôi thấy rõ mồn một đầu núm vú nhỏ bằng hạt đậu xanh màu hồng . Chị đưa tay vuốt lên vai rồi chùi xuống vò lên ngực. Hai vú của một người thiếu nữ hai mươi tuổi tròn căng hơn khi bàn tay chị ấn phía dưới để vuốt ngược lên trên . Tôi cứ thế chìm đắm trong cảm giác dậy thì của một đứa con trai mười sáu tuổi . Tay kẹp chặt vào đùi, hai hàm răng cắn chặt vào môi . Hơi thở dồn dập như một kẻ động kinh, bỗng vang lên từ tâm thân một tiếng gì như là tiếng nắp chai bia vừa bật nút . Như tiếng bắt đầu của một chùm pháo bông bắn lên bầu trời trong đêm hội hoa đăng, tôi bay bổng theo chùm sáng loé lên gần như bất tỉnh. Chị Túc trong bộ đồ ướt trở nên huyền nhiệm lung linh, những giọt nước đọng trên khuôn mặt, một hình ảnh đẹp tuyệt vời. Tôi khe khẽ gọi “ chị Túc

chị Túc ơi “ trong cuống họng không phát thành tiếng . Tôi cứ đắm chìm mê sảng như vậy không còn biết đất trời chung quanh đang xảy ra chuyện gì . Cho mãi đến lúc có tiếng chị Túc phía sau lưng:

"Ừa em về hồi nào, sao không gọi chị"

Tôi hết hồn tỉnh lại, ngượng nghịu ấp a ấp úng . Chị Túc cười:

"Rình xem chị tắm phải không"

Phản xạ tự nhiên tôi chối:

"Dạ đâu có"

Chị cười to:

"Không có mà lấp la lấp ló như ăn trộm vậy"

Chị xem chuyện nhìn chị tắm là chuyện bình thường như tôi đang xem một đứa bé tắm . Với chị như chẳng có gì đáng phải quan tâm . Trước giờ chị vẫn thế, vẫn trong sáng vô tư chẳng có gì phiền hà. Chị hỏi:

"Em đi đường có mệt không . Chờ chị thay đồ xong ra chơi với em"

Tôi chỉ biết dạ nho nhỏ. Khi chị Túc vào buồng thay đồ, tôi mới phát giác chiếc quần tôi đang mặc phía dưới ướt một mảng. Tôi vội để con búp bê trên bàn nói vọng vào:

"Em chạy về có chuyện chút xíu em qua liền nha chị"

Không đợi chị Túc trả lời tôi vụt lẹ ra bờ rào và biến thật nhanh. Đó là lần đầu tiên tôi biết thế nào là cảm giác của tuổi dậy thì . Lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất đậm sâu trong cơ thể tôi không thể nào phôi pha. Sau này qua bao cuộc thăng trầm vật đổi sao dời, lên voi xuống chó bao phen, nhục vinh cũng có bầm dập đủ điều nhưng không bao giờ phai nhạt trong tôi hình ảnh của chị Túc đang tắm trưa hè . Chị Túc đã mở cánh cửa trong tôi bước vào để rồi định cư vĩnh viễn

Cuối năm lớp 10 thì miền Nam mất . Ruộng đất hương hỏa bị tịch thu đưa vào hợp tác xã . Ngoại không còn nguồn thu nhập để nuôi tôi tiếp tục ăn học, vì thế tôi phải bỏ ngang nửa chừng. Cạy cục mãi mới xin vào được làm công nhân viên cho Ty lâm sản Pleiku . Lương công nhân viên chỉ đủ lấy lát vài ngày đầu tuần, phải chạy chợ mảnh mung mới có thể cầm cự qua ngày, vì thế tôi không có thời giờ để về thăm ngoại thường xuyên nữa . Ngoại với tôi, chỉ có hai bà cháu mà lại trở thành một cảnh hai quê . Ngoại đã già, phần vì tiếc ruộng tiếc vườn, một phần vì nhớ cháu uất ức không dám nói ra, sanh bệnh qua đời . Từ Pleiku tôi đón xe về làng Đại Chí để chôn cất ngoại . Cành nhà sau khi tôi đi xa xơ xác, hàng rào tre nơi tôi và chị Túc thường chui qua không ai rong chà , cỏ dại mọc phủ kín cả lối đi . Thấy chú Tư ẵm một đứa bé khoảng năm sáu tháng , ngạc nhiên tôi hỏi:

"Con ai mà chú ẵm"

"Thì con của con Túc chứ ai"

"Chị Túc lấy chồng"

"Chồng con gì . Khùng điên ai thềm lấy"

"Vậy sao có con . Ai là ba nó"

"Chú không biết . Ai gặng hỏi gì nó cũng không nói. Chỉ biết một lần mờ sáng cả xóm thấy nó chạy về hót hơ hót hải, người lạnh như cắt và mồm thì ú ó nói hông ra lời . Với người bình thường thì người ta sẽ khóc lên cho hả, cho vui đi, nhưng với con Túc thì nó lại không khóc . Nó cứ ngơ ngơ ngáo ngáo cho đến khi thấy chú nó chỉ biết ôm ghì tay chú . Sau đấy thì bụng nó cứ to lên mặc cả xóm bàn tán xì xào rí

tai nhau đoán xem ai là ba đứa nhỏ. Đủ tháng đủ ngày thì nó sinh đứa bé này giao chú, cả ngày cứ đi lang thang trên mấy cánh ruộng. Chú vừa làm ông ngoại vừa làm ba đứa bé chứ con Túc nó có màng đến đâu"

Tội nghiệp chú Tư già đi trông thấy. Đi hết từ nỗi đau này đến nỗi đau khác, tóc chú bạc nhanh và lưng hơi còm xuống. Chiều chị Túc về. Ôi còn đâu dáng năm xưa của chị. Trông chị tiêu tụy xơ xác, tóc tai bơ phờ như là vừa thoát qua một cơn chạy loạn. Tôi chạy đến nắm tay chị:

"Chị Túc nhớ em không"

Chị gạt đầu. Chờ lúc chú Tư ra phía sau, tôi hỏi nhỏ:

"Chị có thể cho em biết ai là ba của đứa bé không"

"Thằng Báu công an xã. Nửa đêm nó gặp chị ngoài ruộng nó dí súng bắt chị phải ủng hộ cách mạng"

"Sao chị không la lên"

"La lên cho nó bắn à. Nó làm chị đau quá hà"

"Sau đó sao chị không nói cho chú Tư biết để bắt nó cưới"

"Ai thèm cưới nó cái thằng hôi như chuột chù ấy"

Tôi chỉ biết lắc đầu. Buổi chiều trước khi sáng hôm sau lên đường trở lại Pleiku, tôi bảo chị Túc tắm rửa sạch sẽ chải tóc gọn gàng để tôi dẫn ra thăm ngoại. Tôi đùa:

"Chị có biết tắm không. Hay để em tắm giùm chị"

"Em đừng có ham. Chị lớn rồi chứ bộ. Nhưng lần này em không được rình xem chị tắm đó ghen"

Khi chị nói có chú Tư đứng đó làm tôi ngượng đỏ mặt. Còn chú Tư thì ngơ ngác không hiểu hai chị em đang nói chuyện gì

Ngoại tôi được chôn trên mảnh vườn trồng dưới một gốc xoài. Gió chiều hiu hiu, đồng quê im vắng. Chị Túc ngồi dựa vào gốc xoài, tôi đứng sau lưng đưa tay chỉ ra đám ruộng xa xa:

"Chị còn nhớ kỷ niệm hồi nhỏ của hai chị em mình không"

"Sao không nhớ. Hôm cắt lúa, em giả đồ trượt té để được chị ôm"

"Em té thiệt chứ bộ. Nhưng em thích được chị ôm vào lòng"

Nắm tay chị, nhìn sâu vào mắt tôi lại hỏi:

"Giờ chị có còn muốn ôm em vào lòng nữa không"

Chị Túc lắc đầu:

"Em bây giờ lớn rồi làm vậy kỳ chết"

"Vớ chị, em vẫn là thằng bé ngày nào lằng xằng khắp nơi"

Tôi định nói tiếp một điều quan trọng, nhưng chưa biết mở lời bằng cách nào. Đối với một người ngô nghê không bình thường như chị Túc nói chuyện đàng hoàng nghiêm chỉnh không phải là dễ. Cuối cùng tôi cũng nói:

"Chị có biết là em yêu chị không"

Chị Túc tỉnh queo:

"Biết chứ"

"Vậy chị biết yêu là có nghĩa gì không"

"Là rình xem người ta tắm không biết mắc cỡ"

"Thôi mà. Em hỏi thật đấy"

"Thì chị cũng nói thật đó"

"Nếu vậy hồi em rình chị tắm chị có giận ghét em khoảng"

“ Không bao giờ chị giận ghét em. Em là em của chị là người duy nhất trên đời này mà chị thương mến”

"Ừ thôi em là em của chị . Chị có còn thích nghe em kể chuyện không"

Chị Túc gật đầu . Tôi ngồi sát vào chị đưa tay choàng qua bờ vai bây giờ đối với tôi trở thành nhỏ bé . Chiều thỉnh thoảng vuốt đầu hai chị em vào chạng vạng. Tôi đọc khe khẽ bài Lá Diêu Bông của Hoàng Cầm:

"Váy Đình Bảng buông chùng cửa võng

Chị thân thơ đi tìm

Đồng chiều

Cuống rạ

Chị bảo:

- Đưa nào tìm được lá diêu bông

Từ nay ta gọi là chồng

Hai ngày, em tìm thấy lá

Chị cau mày

- Đâu phải lá diêu bông

Mùa đông sau, Em tìm thấy lá

Chị lắc đầu

trông nắng vãng bên sông

Ngày cưới chị

Em tìm thấy lá

Chị cười se chỉ ẩn trôn kim

Chị ba con, Em tìm thấy lá

Xoè tay phủ mặt chị không nhìn

Từ thuở ấy em cầm chiếc lá

đi đầu non cuối bể

Gió quê vi vút gọi

Diêu bông hỡi !

ới Diêu Bông ! "

Chị Túc ngã đầu trên vai tôi ngủ ngon lành. Dù khuôn mặt kia có tiêu tụy hốc hác cần khô vì năm tháng, nhưng giấc ngủ không giấu được nét trẻ thơ . Tôi khẽ đưa tay vén lại sợi tóc mà gió vô tình làm bay lòa xòa trên khuôn mặt. Chị Túc và tôi ngồi yên lặng như vậy cho đến khi trời tối hẳn .

Sau đó tôi trở lại Pleiku. Đám bạn bàn tính chuyện tổ chức vượt biên . Ngoại mặt tôi tứ cố vô thân nên quyết định đồng ý tham gia một cách lẹ làng. Chuyến vượt biên trót lọt. Tôi không kịp đem chị Túc theo, mà chắc gì chị đã theo . Còn bàn tính kế hoạch với người bất bình thường như chị lỡ hé môi sơ hở điều gì có nước ở tù cả đám . Tôi mất tin chị Túc từ đó đến giờ

\*\*\*\*

Người đàn ông ngừng kể. Chiếc giường trải ra của bệnh viện trắng toát trông buồn bã . Cô y tá áng chừng ngoài hai mươi, đưa tay sửa lại chiếc gối và nâng đầu bệnh nhân đặt cho ngay ngắn . Không ngăn được tò mò cô hỏi:

"Thế chú có biết lá diêu bông hình dáng nó như thế nào không"

Người đàn ông lắc đầu:

" Trên đời này làm gì có lá diêu bông . Nhưng có hay không đâu có gì quan trọng . Chỉ biết đối với chàng trai đã có một thứ lá như vậy trong đời . Tình yêu dịu dàng đầy e ngại nhưng chân thành. Chàng trai muốn trao cho cô gái kia tất cả niềm khao khát của mình, trao niềm hạnh phúc kiếm tìm và hy vọng. Nhưng lá diêu bông chỉ là một chiếc lá ảo ảnh, nghĩa là không có thật, vậy mà tình yêu của chàng trai đó quá tuyệt đối đến nỗi biết là ảo ảnh nhưng vẫn đi tìm . Người con trai trong bài thơ của Hoàng Cầm khác gì tình yêu chú dành cho chị Túc . Biết rằng không bao giờ thành sự thực vậy mà trong sâu thẳm tận cõi hồn chú hình bóng chị không thể phai mờ"

Cô y tá rơm rớm nước mắt:

"Từ đó đến nay chú có biết tin tức gì về cô Túc không"

"Hai mươi năm còn gì. Sống giữa một đất nước khổ nạn mà người bình thường còn không kiếm ăn nổi đừng nói chỉ một người ngô nghê như chị ấy . Làng chú lại xa quốc lộ nghèo xơ xác nằm dưới chân ngọn Trà Sơn . Gọi là núi chú thật ra đó chỉ là một ngọn đồi trọc, cây cỏ mọc không nổi. Cây chỉ là những cọng chà loe ngoe, dân làng bẻ một đé dành làm củi, còn rau cỏ dại vừa nứt đọt nào là bị bẻ đọt đó để ăn cầm đói . Lại còn đứa bé con chị Túc nếu còn sống, năm nay cũng đã hai mươi. Chú thật đoảng, cũng không hỏi đứa bé trai hay là gái "

"Vậy bây giờ chú còn yêu cô Túc không"

"Chị Túc là bóng mát cho chú đụt nắng mỗi khi lòng chú đang có điều gì nóng nẩy . Chú trôi giạt giữa dòng đời lên ghềnh xuống thác cũng đã bao phen . Có cái gì trên cõi sống này mà chú chưa từng nếm qua . Đời đã huấn luyện cho chú trở thành một người gần như chai đá, cả thân xác cũng như con tim . Vậy mà mỗi lúc bắt chợt nhớ đến chị Túc, chú không sao tránh khỏi chao lòng. Chị ấy là mối tình đầu của chú "

"Thế theo chú nghĩ cô Túc có yêu chú không"

"Chú nghĩ là có . Bởi vì như cháu biết ai cũng bảo chị Túc khùng. Người ta nói như vậy cũng đúng. Đối với mọi người chị Túc khùng thiệt. Ai có chửi mắng đánh đập la hét gì chị cũng trở mặt lên cười không hiểu không biết gì . Chỉ có mình chú khi nói chuyện với chị thì cái gì chị cũng hiểu và cũng đôi đáp lại tron tru . Cách trả lời của chị mộc mạc chất phác bởi vì con người chị là con người hiền lương bẩm sinh . Chắc có lẽ chị cảm nhận được rằng chỉ mình chú là yêu thương chị ấy chân tình và thật lòng, nhưng chị không diễn tả được cảm giác của mình mà thôi . Đôi lúc chị trả lời ngô nghê cũng bởi đầu óc chị trong sáng không hề vẩn đục bởi những toan tính ở đời.."

Đột nhiên người đàn ông nhỏ giọng:

"Cháu có thể giúp chú một điều tâm nguyện không"

"Dạ chú cứ nói"

"Nếu lỡ bệnh chú không qua khỏi, khi người ta đem thiêu chú cháu nhớ mua một con búp bê bằng nhựa bỏ theo vào hòm. Cháu đề tên Túc trước ngực con búp bê đó và để con búp bê nằm cạnh chú . Nhớ để nằm bên trái vì nơi đó gần trái tim chú hơn. Hứa với chú làm điều này nha cháu . À mà này cháu phải nhớ cho kỹ là chữ Túc có dấu sắc phía trên . Chữ Việt Nam mình khác chữ Mỹ ở những con dấu."

"Dạ cháu hứa . Nhưng chú cứ yên tâm, chú sẽ qua khỏi mà. Khoa học bây giờ tân tiến lắm"

"Cám ơn lời an ủi của cháu, nhưng chú biết khoa học vẫn chưa tìm ra thứ thuốc nào có thể chữa chứng bệnh ung thư của chú"



Người đàn ông không nói gì thêm, miệng hơi mỉm cười khẽ nhắm mắt lim dim .

Ngày hôm sau người đàn ông qua đời

Cô y tá đầy tình người lái xe dạo cả buổi sáng sùng lục hết khắp cả các shopping trong thành phố để tìm mua một con búp bê bằng nhựa . Cô đi khắp cùng vẫn không tìm được một con búp bê nào tóc đen, mắt đen, da vàng, mũi tẹt. Cuối cùng cô chọn đại một con búp bê tóc đen nhưng đôi mắt màu xanh lơ. Cô van vái thầm:

"Chú ơi, chú thông cảm ở nước Mỹ này tìm được một con búp bê giống Việt Nam khó quá chú à !"

Cô viết tên cố nhân của người vừa chết lên ngực con búp bê và trước những đôi mắt ngạc nhiên của nhân viên nhà quàng đang tầm liệm, cô đặt con búp bê ngay ngắn vào hòm bằng một thái độ chân thành trang trọng với hai hàng nước mắt rung rung.

Cho mãi đến khi chiếc hòm được đẩy vào lò thiêu xác cô mới chợt nhớ ra là khi cô viết tên Túc, quen theo lối Mỹ quên đánh dấu sắc phía trên/.

## Quan Dương

**Nguồn:** [https://groups.google.com/d/msgid/tieng-](https://groups.google.com/d/msgid/tieng-quehuong/CAAqdPnXbMo%3D6fXnLT59nkhV0vBRQ1L2UDzXv96D4Pr%3DT3N9qYg%40mail.gmail.com)

[quehuong/CAAqdPnXbMo%3D6fXnLT59nkhV0vBRQ1L2UDzXv96D4Pr%3DT3N9qYg%40mail.gmail.com](https://groups.google.com/d/msgid/tieng-quehuong/CAAqdPnXbMo%3D6fXnLT59nkhV0vBRQ1L2UDzXv96D4Pr%3DT3N9qYg%40mail.gmail.com).

**Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:**  
<http://www.vietnamvanhien.net/QuanDuong.html>

[www.vietnamvanhien.org](http://www.vietnamvanhien.org)



**VIỆT NAM VĂN HIẾN**

[www.vietnamvanhien.info](http://www.vietnamvanhien.info)



**TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM**